

Consciència de sequoia

No hi ha principis

No hi ha principis, només hi ha seqüeles, que s'encadenen amb els esdeveniments, confinats en un llibre infinit.

Cada paraula, cada mirada, cada gest, ens porta a un inici recurrent, imprecís, però etern.

Reencarnar en sequoia

Vaig néixer hedonista. Insuportable, capritxós, incendiari.

Vaig deixar aquesta insostenible doctrina als 16 anys per entrar bruscament al contumaç idealisme, al qual vaig servir fidel i ell em va oferir els seus castells. Als 25 anys vaig tractar amb l'epicureisme, el qual m'havia d'aportar equilibri, treure dolor. Impossible. Als 30 i escaig vaig ingressar al realisme. Però no el màgic. Realisme a seques. Constant i fiable, durador, però, finalment, avorrit.

I, sí, als 50 em vaig endinsar en les procel·loses aigües de l'existencialisme per les quals encara navego, trobant-me sovint el malèit Sisif, qui, creieu-me, no carrega pedres, sinó que jau indolent en càlides sorres. Això sí, el meu pla és, poc abans de morir, passar-me a la filosofia budista i reencarnar en sequoia.

Constant regeneració

Què son dos mil anys en l'espessa solitud de mortes albaes
Existir en un brot de branques llagimejants nues en el temps
Cerques un respir en la parsimònia eterna del centre quiescent

Consciència de sequoia

Traç no vist d'immòbils ales captura l'esglai del néixer incert.
Brolla la vida en comptagotes, críptica font de somnis verds
Un pensament que no s'esgota, cavant un pou per sempre més.

No hi ha finals

Existència i identitat davallen torrencialment
entre les encluses vençudes del pensament, i en caure,
formen un remoli de llavors, intencions i silencis,
que quan floreixin, ens aportaran qui sap si una resposta.

Pseudònim: El cosmos que tot ho abarca